

Nieuwjaarswandeling 2016

Hinkeldepinkelen op het strand.

Het beloofde die 10e januari een mooie dag te worden. Er was prima wandelweer voorspeld voor de nieuwjaarswandeling met onze Hongaarse en Poolse white beauty's.

Uit diverse hoeken van ons land en België togen die dag leden van de Kuvasz club en Tatraclub met hun gewaardeerde witte viervoeters naar het Noordwijkse strand.

Voor ons vertrek uit Weurt bij Nijmegen hadden we onze hond Bella al uitgebreid uitgelaten en voorzien van een licht hondenontbijt. Op die manier wilden we ons verzekeren van een rustige reis richting Noordwijk. Bella brengt autoritjes namelijk altijd in verband met snel en uitgebreid uitgelaten worden. Met gepiep probeert ze tijdens zo'n ritje ons aan te sporen tot extra gas geven. En dat doen we dan dus niet. Liever gepiep dan geflits.

Uitgerust met zonnebrillen en dagproviand voor hond en baasjes vertrokken we zondag 's morgens vroeg richting Noordzee. Inderdaad prachtig weer. De zon scheen volop vanuit een staalblauwe hemel en met zonnebrillen op en een toch nog onrustige hond begaven we ons op de A2. Normaal gesproken openen we het portierraam rechts achter zodat ze met haar kop erbuiten samen met de bestuurder het verkeer voor en naast de auto in de gaten kan houden. Binnen de bebouwde kom een prima manier om haar voorafgaand aan een wandeling rustig te houden, maar op de snelweg met 130 km. per uur geen goede idee. In het verleden hebben we na zo'n snelwegrit de dierenarts 'n keer bezocht om een zalfje voor een ontstoken oog te halen. Of dat door het open raam of het plots happen naar de hogedrukspuitstraal daags ervoor kwam, weten we niet. Ramen dus uit voorzorg dichtgehouden en vervolgens waren we gedurende een deel van de reis gedwongen nogal wat protestgepiep aan te horen. Naarmate de reis vorderde verschenen er toch wat wolken dus zonnebrillen af en verder maar hopen dat het geen regenwolken zouden worden. In de buurt van Amsterdam moesten de ruitenwissers zo nu en

dan aan en gingen we er alvast van uit dat het weer op het strand ons wat minder toe zou gaan stralen.

Op weg naar strand restaurant Nederzandt was het inmiddels geheel bewolkt maar nog steeds droog . Bij aankomst op het parkeerterrein in de duinen zagen we ook dat leden van een rijvereniging hun paarden uit de trailers haalden. Ook die viervoeters konden op het strand al dravend en galopperend een gezond portie lichaamsbeweging tegemoet zien. Niets leek op dat moment een geslaagde strandwandeling in de weg te staan.

In de zaal waren inmiddels zo'n 35 Kuvaszen en Tatra's met hun bazen en bazinnen gearriveerd. Leuk om te zien dat beide rassen zoveel verwantschap maar toch ook weer zoveel verschillen vertonen. Ook leuk om te zien en te horen dat ook de baasjes zoveel schik met hun huisdier hebben.

Vlak voor de start van de wandeling betrok de hemel toch verder, begon het steviger te waaien en vielen de eerste regenduppels enigszins horizontaal door de sterke zuidwesten wind. Geen enkel probleem voor ons want we waren wel wat gewend, hadden goede regenkleiding aan en ons witte wonder met haar dikke witte winterjas gaf er ook niets om. Ze kon eindelijk weer vrij lopen en rennen met alle andere kuvaszen en tatra's. Ze zal ongetwijfeld op dat moment gedreven zijn geweest door een sterk en waakzaam saamhorigheidsgevoel in haar tijdelijke roedel witte vrienden en vriendinnen. Gedreven door dat stevige waakinstinct blaft ze bij ons thuis al van jongsafaan onbekende wandelaars, katten, honden, vogels, fietsers in haar beleving succesvol ons straatje uit. Eenmaal losgelaten op het strand werd het een dolle boel met al die loslopende soortgenoten. Met hoge snelheid holde ze spelend over het strand en spattend door het zeewater totdat ze de groep ruiters in de gaten kreeg en er op af stoof om die indringers weg te jagen.

Haar luidkeels tot de orde roepen had geen effect meer omdat we tegen de wind in riepen en Bella zo bezig was met het wegjagen van die grote beesten dat ze ons niet hoorde. Blaffend en happend naar de hoeven bleef ze met jeugdige overmoed onverschrokken doorgaan met tot dan toe succesvolle wegjaagtactiek.

Totdat een van de paarden het wel welletjes vond en geen zin meer had in die blaffende opdringerige hond die het op de achterhoeven voorzien had. Plots draaide het belaagde paard zich om en schopte met de achterpoot (in dit verband dus geen been maar een poot) Bella ongeveer 'n meter door de lucht. Luid jankend en met opgetrokken rechterpoot hinkte ze in het rond op zoek naar ons. De ruiter wist op dat moment niets anders te bedenken dan haar paard onmiddellijk met de zweep weer in draf te krijgen om spoorlags de plek des onheils te verlaten. Niet bijzonder ruiterlijk, maar ja zo gaat dat soms.

Het moest wel een stevige trap zijn geweest omdat ze normaal gesproken erg weinig pijngevoelig is en nooit jankt. We vreesden in eerste instantie een botbreuk. Van clubleden kregen we na onderzoek van de voorpoot het advies om heel rustig en voorzichtig met haar door het koude zeewater te stappen om zwellingen tegen te gaan. Hartverwarmend waren de bezorgde reacties van clubgenoten waarbij werd aangeboden om Bella (47 kilo) zo nodig bij toerbeurt terug te dragen naar de zaal.

We besloten dus langzaam lopend terug te gaan naar het vertrekpunt terwijl de rest van de groep in weer en vooral striemende regen en wind verder wandelde. Klein voordeel van de vervroegde terugkeer was voor ons het feit dat wij alleen van de achterzijde werden gezandstraald terwijl de rest van de groep zowel voor als achter kletsnat en gezandstraald werd.

Bij terugkeer in de zaal ging het gelukkig al weer wat beter en onze angst voor een zware verwonding was inmiddels weggebd. Na binnenkomst van de overige fris gestraalde natte wandelgroep besloegen direct alle ramen en informeerden veel leden naar de toestand van onze hoevenbijter. We hebben nog een tijdje nagetafeld en gingen daarna weer huiswaarts. De veegploeg moet die dag na afloop van de bijeenkomst genoeg haar bij elkaar gebezemd kunnen hebben om daar wol voor een paar kindersokken van te kunnen spinnen.

De dagen erna hield Bella zich bijzonder rustig omdat ze instinctief toch wel in de gaten had dat rust de beste remedie was tegen de pijnlijke

kneuzing die ze had opgelopen. Drie dagen later kon ze alweer op volle snelheid door de uiterwaarden sprinten. Gelukkig maar!

Al met al toch een bijzondere wandeling met veel leuke contacten die we niet snel zullen vergeten. Op naar de volgende nieuwjaarswandeling!

John, Susan, Bella0